

Gençlik Gizemli Oyunu - 3

P A R A D Ö K Y A

..DÜŞLER. ÜLKESİ

FANTASTİK
KURGU

CEM GÜLBENT

PARADOKYA 3

DÜŞLER ÜLKESİ

Yayın Yönetmeni Savaş Özdemir
Editör Ümran Tüzün
Kapak Tasarımı Ravza Kızıltuğ

6. Baskı Kasım 2018
Uluslararası Seri No (ISBN) 978-605-08-1279-4

9 786050 812794

TİMAŞ YAYINLARI

Adres Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alay Köşkü Cad. No:5
Fatih/İstanbul
Telefon (0212) 511 24 24
E-posta bilgi@gentimas.com

Baskı ve Cilt Sistem Matbaacılık
Sertifika No 16086
Adres Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Davutpaşa-Topkapı/İstanbul
Tel (0212) 482 11 01

TİMAŞ YAYINLARI / 3268
GECENİN GİZEMLİ OYUNU-PARADOKYA / 3
Raf: 10+ Fantastik Bilim Kurgu
KÜLTÜR BAKANLIĞI YAYINCILIK SERTİFİKA NO: 12364

© 2013 Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir. İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

1

Buluşma odasının ortasında duran sütun üzerindeki yuvarlak girintiye oturan saatin akrebi birden yavaşlamaya başladı. Üçü de meraklı gözlerle birbirlerine baktıktan sonra yeniden saate doğru odaklandı.

Kısa süre içerisinde hızını azaltan akrep yavaşlayıp durdu. Gösterdiği yöndeki kapıya dönüp baktılar.

“Bizim buraya girdiğimiz kapı” dedi Neda.

“Evet” dedi İlker. “Doğru yönü gösterdi. Oyunum o kapının ardında kaldı. Yani akrep ben olmuş oldum. Asıl kapı şimdi ortaya çıkacak.”

Saatin üzerindeki akrep durduktan sonra yelkovan da yavaşlamaya başladı. Birazdan o da duracaktı ve bir kapıyı gösterecekti. Üçünün de kalbi deli gibi atmaya başladı. Heyecandan yerlerinde duramıyorlardı.

Yelkovan, dört beş tur döndükten sonra iyice yavaşladı ve birden durdu. Saatin üzerinde rakamlar olsaydı akrep 6’yı yelkovan ise 10’u göstermiş olacaktı. Neda, Cansu ve İlker, başlarını yavaşça çevirip ibrenin gösterdiği kapıya doğru baktılar.

“İşte bu kapı” dedi Cansu.

“Haydi, o zaman gidip ardına bakalım” diyen Neda, kapıya doğru yürümeye başladı. Etrafı kapılarla çevrili yuvarlak salondan bir çıkış yolu bulmuşlardı. Neda’yı takip eden Cansu’nun ardından bakan İlker, oyuna girmeden önce Paroks’un söylediği son sözü düşündü. “Bir saat, durmuş olsa bile mutlaka doğruyu gösterdiği bir an vardır” Ardından saate bakıp, “İşte şimdi doğruyu gösterdi” dedi ve sütunun üzerindeki köstekli saatin kapağını kapatıp yanına almak istedi. Fakat oyuğundan çıkartamadı.

Zorlayarak bir iki deneme daha yaptıysa da başarılı olamadı.

“Galiba görevini tamamladı” diye düşündü ve Karadeniz’den bu yana taşıdığı saati buluşma odasındaki sütunun üzerinde bırakıp Neda ve Cansu’yu takip etti.

Neda, işaret edilen kapıya geldiğinde durakladı.

“Hangimizin açması gerekiyor?”

Cansu, geriden gelen İlker’e bakarak, “Şifre sana hitaben söylenmiş. İstersen sen aç” dedi.

İlker, Cansu ve Neda’ya bakarak yavaşça kapıya ilerledi ve kolu tuttu. Dikkatlice aşağıya indirdi. Üçünün de gözlerini kamaştıran ışık bir kez daha görüldü. O kapı da bir Sonsuz Kapı Koridoru’na doğru aralanmıştı.

İlker, adımını koridor içerisine attı. Ardından Neda ve Cansu da buluşma odasından ayrılıp İlker’in yanına geçti. Her iki yana doğru uzayan koridorda sağlı sollu sıralanan kapılar sanki sonsuza kadar uzuyordu. Floresan lambalarının aydınlattığı ve iki kişinin rahatlıkla yan yana yürüyebileceği bu yerde Neda, Cansu ve İlker ne yapacaklarını bilemiyorlardı.

“Bizden bir önceki oyunda Li adlı biri vardı. Buradaki her kapının insanların bilinçaltına açılan birer geçit olduğunu

söylemişti. Beni kurtarmaya geldiklerinde bu koridordan kaçıp Paradokya salonuna varmıştık.”

“Peki, hangi kapıdan girmiştiniz?” diye sordu İlker.

Cansu, birkaç kapının üzerine baktı.

“Li’de bir şifre vardı ve Elif de o şifrenin sonunu çözüp 1207 sayısına ulaşmıştı. Biz de peşimizdekilere yakalanmadan o numaralı kapıdan girip kurtulmuştuk” Neda, Cansu’nun sözünden sonra araya girerek, “Şimdi çözülmemiş şifremiz kalmadı. Hem kapılarda sayılar da yok” dedi.

Üçü de çaresiz bir şekilde Sonsuz Kapı Koridoru’nda oldukları yerde kalakaldılar.

O anda yaklaşık elli metre uzaklarındaki bir kapıdan açılma sesi geldi ve kapı yavaş yavaş aralanmaya başladı.

Birden meraklı gözlerle sesin geldiği yöne doğru dönen Cansu, İlker ve Neda, birbirlerine yaklaştılar. Heyecanla kapının ardından gelecek olanı beklemeye başladılar.

Başını ve yüzünü örten tek parça, koyu renk peleriniyle Paroks, ağır ve tok adımlarıyla kapıda görüldü. Açık kapının yanında durup yavaşça Cansu, Neda ve İlker’e doğru döndü. Sonsuz Kapı Koridoru’nda ellerini iki yana doğru açtı ve aralarındaki mesafeye rağmen rahatlıkla duyulan gür sesiyle konuşmaya başladı.

“Sizleri tebrik ederim. Buraya ulaşarak Gecenin Gizemli Oyunu’nu başarıyla tamamlamış oldunuz. Birazdan oyununuz bitecek fakat Paradokya devam edecek.

Sizleri, bu çıktığım kapıdan oyuna başladığınız salona davet ediyorum. Fakat öncesinde küçük bir isteğim olacak.”

Cansu, Neda ve İlker'in içini birden sevinç kapladı ve gülümsemeye başladılar. Zorlu bir macerayı atlatmışlardı ve artık her şey geride kalmıştı. Paroks, etkileyici konuşmasına devam etti.

“Şifrelerinizi oyuna başladığınız Paradokya salonuna kadar değil de buraya, yani Sonsuz Kapı Koridoru'na kadar tasarladık. Ben de sizi burada karşıladım. Bunun bir sebebi vardı. Birazdan açıklamasını yaparım.

Şimdi lütfen başlangıç salonuna dönmeden önce her biriniz bir kapıyı açsın. Fakat içerisine bakmasın. Kapı kolunu indirdikten sonra aralamadan bırakıp salona geri gelsin. Bu istediğiniz herhangi bir kapı olabilir.”

Konuşmasını bitiren Paroks, yavaşça geldiği kapıya dönerek içeriye doğru adım attı ve gözden kayboldu.

Cansu, Neda ve İlker yeniden birbirlerine baktılar. Uyanmadan önce son bir isteği yerine getirmeleri gerekecekti. Merak içerisinde kalsalar da artık her türlü ilginçliğe alışmışlardı. Elli metre ileride, Paroks'un açık bıraktığı kapıya doğru yürümeye başladılar.

“Bu ne anlama geliyor?” diye sordu Neda.

İlker, koridorda Cansu'nun gerisinde ilerlerken, “Bilmiyorum” cevabını verdi. “Birazdan öğreniriz.”

Cansu, durup Neda ve İlker'e baktı, “İlk kim açacak?”

Neda, Cansu'nun yanından geçerek her iki tarafta da yana sıralanmış kapılardan birinin önünde durdu.

“İlk ben açayım” dedikten sonra kapı kolunu kavrayıp yavaşça aşağıya indirdi. Kapı açılmıştı fakat itip aralaması istenmemişti. Merak içerisinde kapı kolunu bırakan Neda, diğerleri ile göz göze geldi.

Tekrardan yürümeye devam ettiler. Paroks'un açık bıraktığı kapıya otuz metre mesafe kaldığı sırada İlker, Neda'nın açtığı kapının karşı tarafındaki duvarda bulunan kapılardan birini açıp yürüyüşünü sürdürdü.

Sıra Cansu'ya gelmişti.

“Bu yaptığımız boşuna değildir.” deyip İlker'in açtığı kapının beş sıra ilerisinde durdu. Diğerlerinin yaptığı gibi önündeki kapının kolunu kavrayıp aşağıya indirdi.

Üçünün de merakı en üst seviyedeydi. Oyunlarının bitmiş olduğu söylenmese bu yaptıklarının ne anlama geldiğini yorumlamaya çalışırlardı.

Paroks'un açık bıraktığı kapıya vardıklarında ilk olarak Neda içeriye girdi. Hemen arkasından Cansu adımını attı. Üçüncü olarak da İlker, öndekileri takip etti.

Yarı karanlık ve sisli, oval, genişçe alanın içine girmişlerdi. Yeniden Paradokya salonunda bulunmaları, tarifi imkânsız bir mutluluk yaşamalarına sebep olmuştu. Salonun üç tarafındaki sütunlar ve sütunların üzerinde bulunan, on santimetrekare boyutlarında farklı şekillerdeki binlerce sembol, yavaşça sağa sola, yukarıya ve aşağıya kayarak uygun olanlarıyla birleşip ışık oyunlarına devam ediyorlardı.

Gizemli alanın sembollerle çevrili olmayan boş kısmında, üç basamakla çıkılan platformun üzerinde, derinlere doğru uzayan meşaleli yolun önünde duran Paroks, ellerini iki yana doğru kaldırıp gelenleri selamladı.

“Paradokya salonuna hoş geldiniz. İlker Bey, lütfen girdiğiniz kapıyı kapatınız. Ardından her biriniz kendi oyun kapılarının önünde dursun.”

İlker, arkasındaki kapıyı kapattı.

Düşler Ülkesi

2

Kapının kapanması ile birlikte Sonsuz Kapı Koridoru'nun tüm ışıkları söndü ve kısa süre içerisinde yeniden yandı. Ortama yeni maceralar, yeni heyecanlar ve yeni oyunlar öncesi sessizlik çöktü. Az önce üç kişi tarafından açılan üç kapı, ardından gelecek olanları bu gizemle buluşturmak için davet edercesine aralık durmaktaydı.

Sonsuz Kapı Koridoru'ndaki aralanmış üç kapı aynı anda açıldı ve karanlık içerisinde üç kişi aydınlığa adım attı. Birden karşılarında birbirlerini buldular. O an her biri olduğu yerde kaldı. Kimseden ses çıkmıyordu. Üçü de şaşkınlık yaşıyordu.

Bir anda Sonsuz Kapı Koridoru'nun içerisinde üç farklı kapı daha açıldı ve koridora siyah gözlüklü, takım elbiseli, ajan görünümlü insanlar dolmaya başladı. Genç kızın çığlığı ve diğerlerinin endişeli bakışları aniden yaşadıkları korkuyu gösteriyordu.

Kaçacak fırsatı bulamamışlardı. Ajanlar birden etrafını sardı ve koridorda bulunan üç oyuncuyu yakaladı.

“Bir saniye, neler oluyor?” Erkek olanlardan birinin bağırışı, ellerinin arkasına alınmasına engel olamamıştı.

Aynı uygulama diğer kişi için de yapıldı. Genç kız ise kollarına giren iki ajanın iteklemesiyle sendeledi.

Ajanlar, yakaladıkları kişilerle Sonsuz Kapı Koridoru'nda hızla ilerlemeye başladılar.

“Bırakın beni, nereye götürüyorsunuz?”

Genç kız, bağırıp direnmeye çalışsa da ajanların güçlü kolları arasında kurtulamayacağını anladı.

Koridor boyunca birkaç kapı geçtikten sonra durdular ve ajanlardan biri yanında duran kapı kolunu indirdikten sonra aralanması için omuz attı. Üç oyuncunun da çırpınışları boşa çıkacak gibiydi. Nereye götürüldüklerini ve ne ile karşılaşacaklarını bilmiyorlardı. Bu ajanların dahi kim oldukları hakkında fikirleri yoktu. Her biri bir diğerinin oyununa ait olabileceğini düşündü.

Kapı, karanlık bir yola doğru açılmıştı. Genç kız ve kollarından tuttukları iki ajan içeriye girdiklerinde kız, buranın bir tünel yolu olduğunu gördü. Yarım silindir biçiminde uzayan soğuk taş duvarlar ve ortamın gizemli havası birazdan yaşanılacaklar öncesinde korku salmaktaydı. Giriş kapısı kapandıktan sonra tünel içerisinde yürümeye devam ettiler. Yolları üzerindeki dönemeç ilerisinden gelen ışık, önlerini görebilmeleri için ortama loş bir hava katmaktaydı. Tünel yolunun köşesinden döndüler ve karşılarına, içeriden ışık süzölen demir parmaklıklı mahzen çıktı.

Genç kız, o mahzenin içerisine gireceğini anlamıştı. Fakat neden yakalanmıştı ve de suçu neydi bilmiyordu. Direnci ile ajanlardan kurtulamayacağını anladı.

Mahzenin demir parmaklıkları açıldığı an, güçlü bir darbe ile hücrenin içine atıldı. Kapalı alanın ortasında duran masaya tutunan kız, sinirli bir şekilde geriye doğru baktı. Ajanlar,

demir kapıyı kapatıp kilitlerken, parmaklıklara koşarak demir-
lere tutundu.

“Bakın bir yanlışlık olmalı. Siz kimsiniz ve beni neden yakaladınız? Burası neresi?”

Sessiz kalan ajan, kızın gözlerine odaklandıktan sonra yavaşça geriye çekildi ve diğer ajana işaret edip geldikleri yere doğru yürümeye başladılar.

Genç kız, geriye dönen ajanların arkalarından yeniden bağırdı.

“Bir açıklama yapmayacak mısınız?”

Sonsuz Kapı Koridoru’nda yakalanan iki erkekten birini tutan ajanlar, genç kızın giriş yaptığı kapının hemen yanındaki kapıyı açtılar ve hızla içeriye girdiler.

“Beni neden yakaladınız bilmiyorum. Bırakın beni geri döneyim.”

Tünellerde her yanını saran küf ve pis kokular sağlıklı düşünmesine engel olacak gibiydi. Yarı karanlık yolun ilerisinde beliren ışığa doğru götürüldüğünü anladı. Kolundaki bu kişilerin birer görevliden ibaret olduğunun farkına vardı. Hiç konuşmamaları, kaba kuvvet uygulamaları ve hızla bir yere götürmeleri buna işaretti. Az önceki sorusuna dahi cevap alamamışken yeni bir soru ile kendini yormak istemedi.

Tünel yolunun ilerisinde, gidecekleri yerin bir mahzen olduğunu anladı. İçinden gelen cılız ışıkla ne tür bir belirsizlik sakladığını merak ediyordu. Demir parmaklıklara vardıklarında içerisinde sadece bir masa ve sandalyenin olduğunu gördü. Masanın hizasına denk gelen tavanında amatörce yerleştirilmiş bir ampul yanmaktaydı.

Ajan, demir parmaklığın kilidini açıp kapıyı araladı. Genç adam, kaçamayacağını biliyordu. Adımlarını yavaşça mahzenin içine attığında arkasından gelen sese aldırış etmedi. Demir parmaklık kapanmış ve yeniden kilitlenmişti.

Geriyeye kalan üçüncü kişi de Sonsuz Kapı Koridoru'nda son anlarını yaşıyordu. İlk iki kişiyi sırayla yan yana kapılardan içeri sokan ajanlar bu kapıların hemen yanındaki bir başka kapının önüne gelip durdular. Hızla açıp genç adamın kolundan çektiler ve karanlığın içerisine soktular.

Buldukları koridorun güçlü ışığı yüzünden kısa süreli görme kaybı yaşayan adam, kendine geldiğinde etrafında mahzenlerin bulunduğu bir kapalı tünel yoluna girdiğini anladı. Korkusu bir kat daha arttı.

Derinlerden gelen uğultuyla ürperdi. Bu korkuyu yaşamak istemiyordu

Geçtiği mahzenlerden birine hapsedileceğini anladı. Bir karışıklık olduğunun farkındaydı. Herhangi bir hatasının olmamasından dolayı neden burada bulunduğunu bilmiyordu. Ne ile karşılaşacağını elbette öğrenecekti.

Tünel duvarlarının üzerinde ara ara yanan meşaleler ve esen soğuk rüzgâr bir zıtlığın habercisiydi. Yerde kümelenen çamur birikintilerine basıp tünelin dönemecinden sola doğru dönüp yürümeye devam ettiler.

“Bir anda kaçmaya başlasam acaba beni yakalayabilirler mi?”

Genç adam bu düşüncedeiken kolunu daha da sıkı ajan sanki ne düşündüğünü anlamış gibiydi. Sesini çıkartmadan yürümeyi tercih etti. Elbet bir yere varıp aklındaki sorulara cevap bulacaktı.

Yarı karanlık tünellerin içerisinde buldukları yolda tek olan mahzenin önüne gelip durdular. Demir parmaklıklar yavaşça açıldı. İçeride bir masa ve sandalye bulunmaktaydı. Belki burası da bir bekleme salonuydu.

Sırtından itildiğinde adımını taş duvarların arasına atmak zorunda kaldı. Arkasını döndüğünde demir parmaklık kapanmıştı. Tam kilitlenecekken tünel yolunun derinliklerinden bir ses duyuldu.

“Durun, durun! Kilitlemeyin.”

Ajanlardan biri, demir parmaklığın kilidini bıraktı ve arkalarından gelen kişiye yol açmak için geriye çekildi.

Adam, mahzen kapısına adımını attı ve parmaklıkların arasında meraklı bir şekilde tünel içerisindeki yola baktı. Yaklaşık kırk yaşlarında, atletik vücutlu, ajanlar gibi takım elbise giymiş ve siyah gözlük takmış biri yaklaşmaktaydı. Elinde ise beyaz kâğıtlar bulunmaktaydı. Genç adam, aklındaki sorulara cevap bulabilme umuduyla geriye çekildi.

Demir kapı açılıp aralandığında içeri giren ajan, gözlüklerini çıkarttı ve mahzen içerisinde bekleyenle göz göze geldi. Eliyle masayı işaret etti.

“Oturun!”

Adamın ses tonu yarı ciddi ve yarı emir niteliğindeydi. Adam; arkasına, hücrenin orta yerinde duran masa ve sandalyeye baktı. Yeniden ajanla göz göze geldiğinde bu kez konuşmadan yine eliyle masayı işaret ettiğini gördü.

Adam, ajanın gözleri içine bakarak adımlarını önce geriye doğru attı, ardından arkasını dönüp masaya doğru yürüdü.

İçindeki tedirginlik birazdan olacaklar hakkında fikir üretmesine engel oluyordu.

Sandalyeyi çekip oturdu ve ellerini masanın üzerine koyup birleştirdi.

Ajan, ağır ve tok adımlarını atıp masa ile kapı arasında durdu. Sandalyede oturanı süzer gibi dikkatli ve ciddi bakışları vardı.

“İsminiz?” diye sordu sert bir şekilde. Sorduktan sonra başını elindeki kâğıtlara doğru indirdi.

Adam, suskundu. Hâlâ başından geçenlere bir anlam vermeye çalışıyordu.

Ajan, elindekilerden aradığını bulamamış gibi sinirlendi ve yeniden sandalyede oturana baktı.

“Size daha isim koymadılar mı?”

“E... Şey... Adım Mert.”

Ajan, yavaşça uzun bir nefes aldı ve yeniden kâğıtlara baktıktan sonra birden geri vererek aklındakini onaylamışçasına başını aşağı yukarı salladı. Elindeki üç beyaz kâğıttan birini çekip diğer eline aldı.

“Yaşınız?”

“Otuz dört.”

“Mesleğiniz?”

“Oyuncak dükkânı işletiyorum.”

Ajan yeniden derin bir nefes aldı.

“Evet, Mert Bey! Burada neden olduğunuzu biliyor olmalısınız. Sizin Emre Bey ile işbirliği yaptığınızı düşünüyoruz. Gi-deceğiniz yerde yerlilere zarar verip kabile reisine de suikast

düzenleyecektiniz. Hatta onların özel kayıklarına da zarar verecektiniz.”

“Siz neyden bahsediyorsunuz? Ben...”

“Lütfen! Söyleyecekleğiniz varsa elimdeki bu kâğıda yazarsınız. İtiraf edip etmemek sizin tercihiniz.”

“Ne itirafı, ne suikastı?”

Ajan, yeniden hareketlendi ve elindeki kâğıdı masanın üzerine bıraktı. Ceketinin iç cebinden bir kalem çıkartıp kâğıdın üzerine koydu ve Mert’in gözlerine odaklanmış bir şekilde geriye doğru çekildi.

“Şimdi size seçenekleri sunuyoruz Mert Bey. Öncelikle sadece sizin itiraf etmeniz ya da sessiz kalmanızın yeterli olmadığını söyleyelim. Burada Emre Bey’in de seçimi önemli.

Eğer itiraf ederseniz, Emre Bey de itiraf ederse üzülererek söylemeliyim ki bu oyundan kurtulamaz ve bir daha uyanamazsınız. Eğer siz itiraf eder, Emre Bey sessiz kalırsa bize yardımcı olduğunuz için sizi serbest bırakırız. Ona ise on yıl bu hücrede hapis cezası veririz. Bunun tam tersinde cezayı siz almış olursunuz. Yani sizin sessiz kalmanız ve onun itiraf etmesi durumunda kurtulan o olur. İkiniz de sessiz kalırsanız bu sefer yeni bir oyun oynama hakkı kazanırsınız.”

Ajan, içerisinde birçok çelişkiyi barındıran seçeneklerini sunduktan sonra arkasını dönüp mahzen kapısına yürüdü. Tünelere adım atıp kapıyı açık bıraktı ve yanındaki ajanlara göz ucu ile ‘gidelim’ emrini verdi. Ardından yeniden Mert’e baktı.

“İşte kâğıt, işte kalem Mert Bey. Seçim sizin.”

Mert, ne diyeceğini şaşırmişti. Olanları anlamaya fırsat bulamadan kısır bir döngünün içerisinde hapsoldüğünü hissetti. Kalemi eline aldığı anda önündeki beyaz kâğıda baktı ve ajanın sunduğu seçenekleri bir kez daha düşündü.

	Emre itiraf ederse	Emre sessiz kalırsa
Mert itiraf ederse	İkisi de ölür	Mert kurtulur Emre 10 yıl hapis
Mert sessiz kalırsa	Emre kurtulur Mert 10 yıl hapis	Yeni bir oyun oynarlar

Mahzendeki diğer adam, yaklaşan ayak seslerini duyduğunda parmaklığın diğer tarafında duran iki ajana baktı. Bulduğu yere hapsedildikten sonra masaya gelmiş ve sandalyeye oturmuştu. Ne olduğuna anlam verememişti. Gelen kişinin ayak sesleri ile heyecanın yeniden başladığını anladı.

Demir parmaklıklarda bekleyen ajanlardan biri kilidi açıp kapıyı araladı. Tünel yolundan gelen ve elinde iki beyaz kâğıt bulunan takım elbiseli ajan hızla içeriye adımını attı.

Genç adam, tedirgindi. Birazdan neden bu mahzende olduğunu öğrenecekti. Endişeli gözlerle gelen kişiye baktı.

Ajan, sert ve etkili ses tonu ile; “Siz Emre Bey olmalısınız?” dedi.

“Evet.”

“Yaşınız?”

“Yirmi dört.”

“Hangi işle uğraşıyorsunuz Emre Bey?”

“Beni buraya neden getirdiniz?”

“Size hangi işle uğraşıyorsunuz diye sordum Emre Bey.”

“Şey... Öğrenciyim. Dil kursu için Avus...”

“Banu Hanım’ı nereden tanıyorsunuz?”

Sözü yarım kalan Emre, ajanın sorusu karşısında afalladı. Dikkatli bir şekilde bakışlarını sürdürdü. Galiba bu sorunun, burada bulunuşu ile ilgili bir bağlantısı vardı.

Ajan, karşılık alamayışına tepki vermedi. Zaten yüzünde böyle olacağını bilircesine bir ifade vardı. Gözü arada bir elindeki iki beyaz kâğıdın üzerindeydi. Sessizce bekledikten sonra başını kaldırıp Emre ile göz göze geldi.

“Banu Hanım ile işbirliği yaptığınızı düşünüyoruz. İmparatora suikast hazırlığı içerisindeyken yakayı ele verdiniz. Askerlerle savaşıp yönetimi değiştirecektiniz. Siz casus musunuz?”

“Benim kimseye bir zarar verme gibi niyetim olamaz. Siz ne-ler diyorsunuz? Ben bir suç işlemedim.”

“Bunu bana anlatmayın Emre Bey. Her şey ortada. Lakin bunu sizin onaylamanız gerekiyor.” diyen ajan masanın kenarına yürüyüp elindeki kâğıtlardan birini bıraktı. Ceketin iç cebinden de bir kalem çıkartıp Emre’ye uzattı.

“Bu nedir?” Emre, şaşkın bakışlarıyla kalemi eline aldı ve kâğıdın yanına bıraktı. Gözü ajandaydı.

“Bu kalem ve kâğıt seçiminizi yapmanızı sağlayacak.” diyen ajan bir iki adım geriye çekildi.

“Şimdi size seçenekleri sunuyoruz Emre Bey. Kendi kararınızı bu sefer kendiniz vereceksiniz. Eğer düşündüğümüz gibiyse ve de siz bunu itiraf ederseniz, Banu Hanım’ın susması halinde kurtuluşa erersiniz. O ise on yıl hapis cezası alır. Fakat Banu Hanım da itiraf ederse ikiniz de uyanamazsınız. Eğer sessiz kalmayı tercih ederseniz yine iki seçenek var. Banu Hanım’ın itiraf etmesi durumunda o kurtulur, bu sefer siz on yıl hapis yatarsınız. Eğer o da sessiz kalırsa ikiniz de yeni bir oyun oynama hakkı kazanırsınız.

Açıklamamın gayet anlaşılır olduğunu düşünüyorum Emre Bey. Karar sizin. Biz buradan ayrıldıktan sonra kendi bilinçaltınızla baş başa kalacaksınız ve oyununuzu şekillendirme adına önemli bir karar alacaksınız.”

Ajan konuşmasını bitirdikten sonra elindeki tek kâğıt ile birlikte arkasını dönüp yürümeye başladı. Demir parmaklıklardan tünele geçtikten sonra kapıyı kapatmak isteyen bir başka ajana engel oldu ve aralık kalmasını istedi. Ardından üç ajan da mahzenin önünden geldikleri yöne hareketlendiler.

“İyi düşünün Emre Bey.”

Ajan, başını çevirmeden son kez Emre’ye seslendikten sonra gözden kayboldu.

Emre, masanın üzerindeki kalem ve kâğıt ile karşı karşıya kaldı. Bir suç işlediğini sanmıyordu. Acaba gerçekten böyle bir suça karıştı da geçici hafıza kaybı mı yaşıyordu? Saçmaladığını düşünse de ajanın sözleri kulaklarında yankılanmaya devam ediyordu. Sunulan seçenekleri gözden geçirdi.

	Banu itiraf ederse	Banu sessiz kalırsa
Emre itiraf ederse	İkisi de ölür	Emre kurtulur Banu 10 yıl hapis
Emre sessiz kalırsa	Banu kurtulur Emre 10 yıl hapis	Yeni bir oyun oynarlar

Genç kız, hapsoldüğü mahzen içerisinde tek başına kalmıştı. Kollarından tutup getirdikleri ajanlar kapıyı kilitledikten sonra